

Un spectacol nostim

Probabil că are dreptate Léon Thoerens cînd în *Dosarul Molière* afirmă că **Burghезul gentilom** „constituie portretul unui om prins în mrejele viciului și ale prostiei într-un spectacol în care intriga nu are prea multă importanță”. Să fim drepți, e greu de crezut că spectatorul de azi mai poate fi teribil de interesat și de amuzat de comicul subiectului și al tipurilor piesei. Acestea sînt, cred, și con-

BURGHEZUL GENTILOM de **MOLIÈRE** ● **TEATRUL NAȚIONAL DIN CLUJ-NAPOCA** ● Da'a premierei: 25 februarie 1988 ● Regia: **MIHAI MĂNIUȚIU** ● Decorurile: **T. Th. CIUPE** ● Costumele: **DORINA ELENA ȘORTAN** ● Distribuția: **ANTON TAUF** (Domnul Jourdain); **MELANIA URSU** (Doamna Jourdain); **CATRINEL DUMITRESCU** (Lucile); **MARIUS BODOCHI** (Cléante); **MARIANA POPOVICI** (Dorimène); **GEORGE GHERASIM** (Dorante); **MARIA MUNTEANU** (Nicole); **RADU AMZULESCU** (Covielle, Profesorul de scrimă); **PETRE BĂCIOIU** (Profesorul de muzică); **GELU BOGDAN IVAȘCU** (Profesorul de filozofie); **EUGEN NAGY** (Maestrul croitor); **MIRIAM CUIBUS** (Profesorul de dans); **TIBERIU POPA** (Elevul profesorului de dans).

Anton Tauf și Miriam Cuibuș

siderentele pentru care spectacolul de la Teatrul Național din Cluj-Napoca, semnat regizoral de Mihai Măniuțiu, e în mai redusă măsură preocupat de intrigă și prea puțin „problematizat”, în sensul descoperirii unor eventuale niveluri de profunzime ale textului. Munca regizorului s-a concentrat asupra identificării acelor elemente de detaliu capabile să amplifice încărcătura comică a montării. Rezultatul e un spectacol nostim, uneori cam încărcat, inegal, nu întotdeauna de un desăvîrșit bun-gust. Care sînt aceste elemente? E vorba mai întii despre unele intruziuni în text, conducînd uneori la deturarea unor scene, apoi de modul în care sînt infățișate scenic personajele ce se perindă prin casa lui Jourdain — de la costume la recuzită și de la decor la comentariul muzical.

Alaiul profesorilor ce se întrec în șlefuirea neghiobului lor client e „internaționalizat”. Profesorul de balet e o temperamentală rusoaică jucată cu vervă de Miriam Cuibuș, regizorul servindu-se aici de aptitudinile coregrafice ale actriței, profesorul de muzică — un guraliv italian schițat cu aplicație de Petre Băcioiu, profesorul de scrimă — un ofițer pîsac agresiv, interpretat de Radu Amzulescu, iar dascălul de filozofie e format la școala lui Confucius și e hazos portretizat de Gelu Bogdan Ivașcu. Contele Dorante, licheaua perfidă și expertă în înșelarea și flatarea prostiei burghезului aspirant la noblețe, e tranșant adus în scenă de George Gherasim, în vreme ce scilifosita contesă Dorimène își află elementele originale de portretizare prin jocul Marianeii Popovici. Iar Anton Tauf, în rolul titular, dă dovadă de invenție comică, schimbă neconștient și inspirat tonul, o amplă claviatură de mijloace permițîndu-i să marcheze ignoranța, bătărănia, fascinația în fața blazonului și infantilismul personajului.

Femeile casei sînt conturate, în general, realist și servesc drept element de contrast. Melania Ursu compune o Doamnă Jourdain gălăgioasă, telurică și autoritară, Maria Munteanu e o Nicole după canoanele subretelor clasice, iar Catrinel Dumitrescu o situează oarecum contradictoriu pe Lucile, indecis configurată și regizoral. Tot din familia personajelor de bun-simț fac parte Cléante și Covielle. Primul, interpretat de Marius Bodochi, are ridicolul îndrăgostitului orbit de gelozie, iar apoi forță comică în savuroasa scenă de comedie în comedie, de altfel interesant rezolvată regizoral; cel de-al doilea e gîndit de Radu Amzulescu la granița dintre șiretenie și histriionism.

O propunere de spectacol deloc inutilă pentru descătușarea energiilor latente ale trupei.

Mircea Em. MORARIU